

HOTEL DE GROTE L

Sjoerd Kuyper

Hotel De Grote L

Lemniscat Rotterdam

Van Sjoerd Kuyper verschenen bij Lemniscaat:

Mijn opa de bankrover

O rode papaver, boem pats knal!

Een muts voor de maan

De grote Robin

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

© 2014 Sjoerd Kuyper

© Omslagillustratie: Marc Suvaal, Lemniscaat

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48,

3062 HL Rotterdam, 2014

ISBN 978 90 477 0542 0

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Dit boek is opgedragen aan mijn vrouw Margje

Doet-ie het nou? Neemt-ie op? Test... Test... Wacht even... *Klik*. Ja, dat staat erop. Het is net of m'n stem uit een sliert serpentine komt. Dit ding is zestig jaar oud, zegt Walput. Ik vroeg nog of-ie op stoom liep of op olie maar er zit gewoon een vrij normale stekker aan. Nu moet ik aan mijn dagboek beginnen. M'n dagbandrecorder. Ik zei tegen Walput dat dat iets voor meiden is, een dagboek, net als gedichten schrijven, en niks voor jongens. En Walput zei: 'Maar het is weer wel iets voor volwassen mannen. Grappig hè?' Hij zei dat het kon helpen om je gedachten te ordenen maar ik weet niet of ik nog gedachten heb. Of is dat een gedachte? Ik ben zo moe dat ik niet kan slapen. Dat bestaat dus echt. Ik dacht dat alleen oude mensen dat hadden. Yes! Dát is een gedachte! We zijn vandaag kampioen geworden, mijn vader kreeg een hartaanval, we zijn in het ziekenhuis geweest en hebben het hotel draaiende gehouden tot om elf uur de bar en de eetzaal leeg waren, toen nog afgewassen. Mijn lichaam is helemaal kapot maar de

dingen in mijn hoofd willen niet naar bed. Ik bedoel, als je je ogen dichtdoet wordt de wereld donker, maar in je hoofd blijft het licht aan. En dan wil Pel ook nog dat we de wekker om zes uur zetten! Ik ben omringd door drie krankzinnige meiden en drie halfdode mannen. Welterusten, slaap zacht. Ik heb vandaag bijna ge-jankt, dus een dagboek kan er ook nog wel bij. Waar je mee omgaat, daar word je mee besmet. Volgens mij ben ik een meisje aan het worden. Een halfdood meisje. Wat wil je later worden, Kos? Een halfdood meisje. Oké. Gaat-ie...

Mijn vader is de enige die door mijn haar mag rossen

Zondag 12 mei. Het begon echt perfect vanochtend. Het leek wel zomer. Dan ben je blij dat je aan zee woont, zo fris was alles. Met nog dauwdruppels op het helmgras en op de stoelen op het terras en de zon die dan groot uit het land klimt en dat je op je eigen balkon kan staan en zwaaien en dat je schaduw op het strand naar jou zwaait. De lucht tintelt op je huid. De hemel helemaal schoon blauw en het strand nog leeg. Alleen de zee die daar rustig adem ligt te halen en je weet dat dat nooit ophoudt. Nou ja. Zoiets.

Ik was vroeg opgestaan en had meteen m'n voetbalkleren aangetrokken. Na de wedstrijd moest ik toch douchen dus dat hoefde nu niet. Mijn vader was nog eerder op dan ik. Hij stond hoog op een ladder tegen de voorgevel en was fluitend bezig de naam van ons hotel te veranderen. Dat was hij al van plan toen mama net dood was maar het was er nooit van gekomen. Zo'n dag was het: om grote plannen uit te voeren. Om kampioen te worden. Om verliefd te worden. Om je naam

met een spuitbus op de maan te zetten. De letters van de oude naam, van ons hotel dus, stonden op de grond, Zeezicht, en mijn vader had al zes nieuwe opgehangen. Hotel De Grot stond er nu. Ook geen slechte naam.

Ik mocht hem niet helpen, ik mag hem nooit helpen, we moeten een onbezorgde jeugd hebben, dus ging ik inschieten op het doel aan de zijkant. De noppen van mijn schoenen kletterden lekker op de tegels. Ik schoot er drie achter elkaar vlijmscherp in de bovenhoek. Aan mij zou het niet liggen. Maar toen ik de vierde hoog over schoot, werd ik zenuwachtig. Het was tijd om te gaan. Als je te vroeg weggaat, kom je bijna nooit te laat. Maar mijn vader wilde per se nog alle letters op hangen. Hij heeft het altijd druk, het zweet breekt je uit als je hem ziet rond rennen. Hij moest er nog vijf. Zo veel tijd hadden we niet meer. Hij hing net de L op z'n plek: Hotel De Grote L. Ook fijn.

Toen was het of de dag pas echt openging. Van alle kanten kwamen mensen. Alsof de nacht openging bedoel ik, alsof ze het deksel van de nacht hadden gehaald.

Felix was als altijd de eerste met zijn mooie kleertjes en zijn dure schoenen en zijn haar stijf van de gel. Door al die deftigheid ziet hij er veel ouder uit dan hij is, hij is pas vijftwintig of zo. Hij geurde een hele lente bij elkaar. Mijn vader riep naar beneden dat hij vandaag zelf maar koffie moest zetten omdat wij allemaal naar de wedstrijd gingen. Omdat het mijn grote dag was. Felix gaf me een boks en liep naar binnen.

Toen begon Briek te zingen in haar kamer. Haar raam was dicht maar je kon haar goed horen. Ze beukte op mama's gitaar en zong haar leukste liedje. *Kos begint te zingen. Ha!*

'En Sneeuwvitje had de blues,
en Sneeuwvitje had de blues,
en ze lag daar in haar kist van glas
en dacht aan hoe alleen ze was.
Sneeuwvitje had de blues.
En Sneeuwvitje had de blues,
en Sneeuwvitje had de blues,
en ze wachtte op een jongen
die die appel weg kon tongen.
Sneeuwvitje had de blues.'

Ik hoor het altijd graag, ik weet niet waarom, het hoort bij Briek en haar gothic kop. Ik riep Pel, maar die hoorde me niet. Omdat Briek zo hard aan het zingen was. De tijd begon echt te dringen. Een oude auto kwam de duin op kruipen. Volgens mij was het een Lada. *Klinkt gek maar het klopt. Alle duinen bij elkaar zijn het duin en één duin is de duin. Je kunt dus gaan wandelen in het duin maar het hotel van Kos staat op de duin vlak aan zee. Ik heb het opgezocht.* Hij stopte voor het hotel. *Die Lada dus.* Er sprong een kwaai vrouw naar buiten die met grote passen naar de ingang liep. Toen kwam Walput opeens ook uit die Lada. In z'n lange leren jas. Z'n grijze paardenstaart wapperde in de wind. Die vrouw was de dochter van Walput, ik had haar al eens eerder gezien. Mijn vader riep vrolijk

naar Walput, vanaf zijn ladder. Stom, want toen zag die dochter hem. ‘Ik moet u spreken. Nu!’ Ze heeft zo’n stem waar kleine dieren van doodgaan als ze die horen. Toen kwamen de twee lesbo’s naar buiten en vroegen of ze fietsen konden huren en ik zei dat ik ze wel even uit het hok zou halen maar dat vond mijn vader niet goed. Hij klauterde naar beneden. ‘Kinderen moeten niet werken, die moeten lol hebben.’ Dat bedoel ik. De dochter van Walput greep zijn arm maar mijn vader rukte zich los en liep naar het fietsenhok. Ik riep Pel nog een keer. Ze hoorde me niet dus ik klom de ladder op.

Ik bonkte op haar raam en ze deed zo snel open dat ik van schrik bijna naar beneden donderde. Pel was weer eens helemaal in mama. Ze had mama’s jurk aan als pyjama en ze draaide mama’s liedje voor ons. *Kos zingt weer!*

‘Er waren eens vier biggetjes,
die gingen in het bad.
En weet je wat het gekke was?
Dat er maar één, één biggetje...
een pie-pa-piemel had.’

Ik zei dat ze een beetje op moest schieten en vroeg of Briek en Libbie al klaar waren. Dat we over vijf minuten echt weg moesten. Maar ik had het kunnen weten, mijn zussen gingen niet mee. ‘Briek is somber,’ zei Pel, ‘en Libbie moet leren.’ Ze liep naar de foto van mama die naast haar bed staat. Ik zag voor het eerst dat mama op die foto de jurk aanheeft die Pel nu als

pyjama gebruikt. ‘Kos gaat vandaag kampioen worden,’ zei Pel. Ze luisterde even naar de foto en knikte en kwam terug naar het raam. ‘Mama denkt dat je vandaag tien doelpunten gaat maken.’ ‘Drie,’ zei ik. En toen zei Pel: ‘Ik moet ook leren en ik ben ook somber.’ En ze trok het raam zo snel dicht dat ik weer bijna van de ladder viel.

Aan zussen heb je niet bijzonder veel. Je hoort beroemde voetballers nooit over hun zus vertellen. Dat lijkt me niet voor niks. Ik heb negen maanden gehoopt dat Pel een jongen zou worden, dan hadden we samen kunnen voetballen, dan waren we misschien bij dezelfde club gaan spelen en later samen in het Nederlands elftal. Maar Pel is een meisje, ze is lief maar snapt niet veel van mij. Maakt niet uit. Laten zij en Libbie en Briek de dingen maar lekker met hun drieën doen. Misschien denken zij dat ze later in dezelfde musical gaan spelen, weet ik waar meisjes van dromen. Misschien met dezelfde man trouwen. Zij hebben elkaar en ik heb mijn vader, zo gaat het al drie jaar en laat het alsjeblieft zo blijven. Please!

Mijn vader stond met Walput en zijn dochter te praten. Nou ja, praten, de dochter schreeuwde en Walput stond erbij als een opgezet konijn en mijn vader luisterde. Het zweet droop uit zijn haar. ‘Maar, maar, maar,’ hoorde ik hem zeggen, alsof hij probeerde spijkers in beton te slaan, ‘maar zo gauw ik het heb, krijgt hij het. Echt, echt...’ ‘Het is bejaardenmishandeling!’ riep die dochter. ‘En bovendien...’ Ze gebaarde naar

Walput. Dat hij ook iets moest zeggen. ‘O ja!’ zei hij. ‘De benzine wordt steeds duurder.’ ‘Precies!’ riep die dochter. ‘En...’ Walput dacht even na. ‘O ja! Het kat-tenvoer ook.’ Je kon zien dat hij liever dood wou zijn dan dat soort zinnnetjes zeggen. Ik vraag me af of hij wel een kat heeft. Dat vindt die dochter vast niet goed. Die heeft volgens mij een hond. Waar Walput bang voor is. Het is aardig van Walput dat ik zijn bandrecorder mag lenen maar ik ga hem nooit laten horen wat ik nu allemaal aan het opnemen ben. Mijn vader trok Walput het hotel in. ‘Alsjeblieft, Walput,’ zei hij, ‘we hebben vanavond volle bak, alle tafels bezet.’

De dochter liep mompelend terug naar haar Lada, ik liep naar de auto van mijn vader. Ik wilde alvast gaan zitten maar hij was op slot. Er stonden dozen met boodschappen op de stoel rechts en op de achterbank. Toen mijn vader naar buiten kwam, begon die dochter weer te schelden: ‘Als je vandaag niet betaalt, hou ik hem morgen thuis.’ Mijn vader reageerde niet. Hij keek mij vragend aan. ‘Libbie moet leren en Briek is somber,’ zei ik, ‘en Pel moet ook leren en is ook somber.’ Mijn vader propte de dozen die op mijn stoel stonden tussen die op de achterbank, stapte in, startte de auto en stak een sigaret op. Hij zweette nog erger dan eerst, het leek of hij met zijn kleren aan onder de douche had gestaan en zich niet had afgedroogd. Ik ging naast hem zitten. We reden de duin af en ik keek nog even achterom. Ik zag mijn zussen het hotel uit komen. Libbie en Pel in bikini, Briek in het zwart. ‘Maar eerst gaan ze even in het

zonnetje liggen,' zei ik. 'Meiden...' zei mijn vader. Hij glimlachte. Hij houdt veel van zijn meiden, dat kon je zien. Maar dat wist ik al.

We reden de polder in en ik vroeg waar de dochter van Walput het over had. 'Allemaal flauwekul,' zei mijn vader, 'niks om je zorgen over te maken. Walput is een ouwe hippie, die gelooft niet in banken, die wil zijn geld cash. Dat het rinkelt en ritselt in zijn broekzak. Maar de kassa is even leeg. Vanavond verdienen we genoeg, dan krijgt hij zijn loon.' Oké, dacht ik. Dacht ik toen. Wist ik veel. Nu weet ik meer. Wist ik het maar niet. Mijn vader roste zijn hand door mijn haar.

Walput is de kok in het hotel van de vader van Kos. Hij is echt heel erg oud. Een dagboek schrijf je alleen voor jezelf, daar hoef je niks in uit te leggen. Maar nu dit een boek wordt is het handig om te weten dat Walput de kok is en Felix een man die iedere dag van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat aan de bar van het hotel zit. Hij kijkt uit over zee. Niemand weet waarom. Hij slaapt niet in het hotel. Ze weten niet waar hij woont. Kos heeft drie zussen: Libbie van negentien, Briek van vijftien en Pel van negen. Kos is dertien. Ik ben ook dertien. Als je die dingen niet weet, dan duizelt het je misschien en heb je zin om op te houden met lezen omdat je er niks van snapt. Dat zou zonde zijn want het is een fantastisch verhaal, ik meen het. De moeder van Kos is dood. Maar dat kan Kos beter zelf vertellen. Veel beter.

Mijn vader moet mee naar het voetballen, iedere zaterdag of zondag, dat is belangrijk, maar mijn zussen kan ik missen als een penalty tegen. Als ze opeens langs de lijn staan en stomme dingen gaan roepen, goeie kans dat we dan met een doelpuntje of zeven verliezen. Mama ging ook bijna nooit mee en dat was goed. Pel was toen nog veel kleiner en Libbie en Briek konden ook nog niet op zichzelf passen. Nu ook niet, maar ze denken van wel. Ze moeten wel. Toen mama vertelde dat ze kanker had en dat ze doodging heb ik een hele nacht gehuild. Zij troostte me. Ik had haar moeten troosten. Maar toen ze doodging heb ik niet gehuild en toen ze begraven werd ook niet en daarna nooit meer. Nergens om. Het is een beslissing van me. Ik heb een keer mijn pols gebroken maar ik heb geen traan gelaten. Omdat mama er niet meer was om me te troosten. Ze kon ontzettend goed troosten. Na een halfuur lag je slap van het lachen. Mijn vader is een onhandige trooster. Dat komt omdat hij nooit heeft kunnen oefenen. Mama deed het altijd en daarna hebben we niet meer gehuild. Libbie denkt dat ze nu onze moeder is en moeders huilen niet, Briek is altijd te kwaad om te huilen en Pel denkt dat mama nog leeft. Op foto's of in oude jurken of in dieren. Pel heeft zoveel fantasie dat ik me afvraag of ze zelf echt bestaat. Als je moeder dood is, heeft je vader geen vrouw meer. Dan huil je niet, want je wilt je vader niet extra verdrietig maken. Mijn vader is de enige die door mijn haar mag rossen. Soms denk ik dat hij mijn beste vriend is maar dat is verkeerd

gedacht want hij is veel meer dan dat. Hij is er altijd. Als je ruziemaakt met een vriend loopt die vriend weg en zie je hem dagen niet of zelfs nooit meer. Een vader loopt nooit weg. Tenminste, mijn vader niet. Een vader kan je vastpakken en aanraken, hij drukt je tegen zijn grote lijf. Dat doe je niet met een vriend. En je weet gewoon dat als iemand een geweer op je leegschiet dat hij dan voor je zal springen om de kogels op te vangen. Dat weet je. Ik doe het ook voor hem. Denk ik. Nee, zeker weten. Ik zou alles doen. Zal. Ik zal alles voor hem doen.

We reden veel te hard over de verkeersdrempel aan het begin van het dorp en stootten alle twee ons hoofd tegen het dak. Mijn vaders sigaret vloog uit zijn mond en viel op de vloer. Hij probeerde hem te pakken en kon even niet op de weg kijken. Daarom stuurde ik. Doen we wel vaker. Ik zei dat ik Hotel De Grotel een vreemde naam vond voor ons hotel. ‘Zo moet je het niet zeggen,’ zei mijn vader. ‘Het is Hotel De Grote L. Het rijmt. En je kunt er van alles bij verzinnen.’ Dat deden we, we verzonnen van alles. Hotel De Grote Labrador, Lummel, Lachfilm, Luiwammes, Landbouwwerktuigententoonstelling, Lastpost, Lawine, Liflaf, Hotel De Grote Lampenkap. We lachten ons kapot maar het woord dat we alle twee dachten zeiden we alle twee niet. Mijn vader zei alleen: ‘Mannen...’

Het was zo’n zondag waarop je wist dat je alles kon. Dat je kon vliegen. Dat iedere bal die je aanraakte in het net van de tegenpartij zou ploffen. Maar ergens anders

reed natuurlijk net zo'n jongen als ik naast net zo'n vader als die van mij naar het voetbalveld en die voelde natuurlijk hetzelfde. Een speler van de tegenpartij. Nou, die had dan pech gehad.

Isabel is het mooiste meisje dat ik ken

De wedstrijd ging anders dan ik had verwacht. In de uitwedstrijd hadden we die jongens met 5-1 opgerold maar nu kwamen we er niet doorheen. Ze speelden veel beter dan toen of wij speelden veel slechter door de zenuwen. We kwamen zelfs nauwelijks aan aanvallen toe. Zij wel. Geoffy stond te keepen als een tijger, dat hield ons op de been. Ik stond driekwart van de wedstrijd in de middencirkel op de bal te wachten. Die niet kwam. Mijn vader stond naast het doel van de tegenstander en af en toe hoorde ik hem schreeuwen. ‘Alle ballen op Kos! Toe nou jongens! Hij staat helemaal vrij!’ En iedereen zag dat ik vrij stond maar ze kregen de bal niet bij me in de buurt. Ik werd er doodziek van. En wie stond er naast mijn vader?

Isabellebellebel!!!

Isabel is het mooiste meisje dat ik ken. Ik zit in de klas vaak naar haar te kijken als ze het niet doorheeft maar ze heeft het altijd door en dan kijkt ze naar mij en dan glimlacht ze en dan is ze nog mooier. En dan begint

dat stomme blozen. Ik wou dat ik op mijn neus kon drukken of zo om dat blozen uit te zetten. Of aan een oor trekken. En dan stoer kijken. Maar volgens mij zit ik er altijd bij als een cavia die probeert uit te rekenen hoeveel een min een is. En als hij dan eindelijk doorheeft dat dat nul is, denkt dat die som over hem gaat. Als ik zie dat ze langs de lijn staat om naar haar broer te kijken, bloos ik net zo erg maar dan sta ik ver weg in het veld. Soms zwaait ze naar me en dan is het alsof mijn hoofd explodeert. Dan moet ik met mijn handen op mijn hoofd slaan om de vlammen in mijn haar te doven. Als ik drie doelpunten maak is het eerste altijd voor mama, het tweede voor mijn vader, en het derde is voor haar.

Maar vanochtend had ik geen doelpunten om uit te delen. Ik begon me bijna te vervelen in die midden-cirkel. Ik keek naar Isabel en mijn vader en ik zag dat ze stonden te praten. Ik vroeg me af waar ze het over hadden.

De vader van Kos stond naast me, met een halve rookworst in zijn ene hand en een biertje en een sigaret in zijn andere. Ik vertelde hem dat er een scout van Ajax was, dat had ik van mijn broer gehoord. Kos' vader verslikte zich in zijn worst toen hij dat hoorde, en in zijn rook en zijn bier. 'Waar?' Ik wees naar een man met grijs haar die bij de middenlijn stond, met zijn handen in de zakken van zijn regenjas. 'Jezus,' zei de vader van Kos. Hij hoestte nog wat na en keek me aan. 'Jij bent toch de zus van...' 'Van Richard.' Richard is

de aanvoerder van het elftal. Ik zei dat roken heel ongezond is. Ik schrok, dat ik dat zei, tegen een volwassen man die ik nauwelijks ken. Hij keek heel diep in mijn ogen. Nu komt het, dacht ik. En toen zei hij: 'Meid, wat heb jij een mooi koppie.' Daar werd ik zo blij van! Ik hoopte altijd dat Kos zoiets zou zeggen maar die deed het nooit. Misschien omdat hij niet durfde, misschien omdat hij me helemaal niks vond. Ik wist toen nog niet wat ik nu weet. Kijk maar eens naar de titel van dit hoofdstuk. 'Dank u,' zei ik. Ik hoopte dat vaders en zonen dezelfde smaak hebben. Kos' vader vroeg of ik altijd naar mijn broer kwam kijken. En ik durfde het gewoon te zeggen. 'Nee, naar Kos,' zei ik. Hij zei: 'Zo.' En ik zag hem denken. Maar toen begon hij opeens te schreeuwen: 'Gaan! Gaan!' Richard gaf de bal een peer naar voren en hij kwam bij Kos en Kos... Ik weet nog steeds niet wat Kos deed. Dat vertelt hij zelf. Maar dan snap ik het nog niet helemaal. Het was in elk geval geniaal want de scout van Ajax haalde een boekje uit zijn zak en schreef iets op.

Ik keek naar het scorebord. Nog steeds 0-0. Ze hadden het daar niet druk vanochtend. De klok telde de tijd af. Nog drie minuten en drieënveertig seconden of zoiets. Isabel en mijn vader hadden het gezellig samen. Ik zag Isabel blij kijken. Zo lang als zij met elkaar stonden te praten, zo lang heb ik nog nooit met haar gepraat. Ik moet toch eens aan mijn vader vragen hoe hij dat doet.

Wat zou ik willen met Isabel? Ik denk alleen bij haar

zijn zonder te blozen. Heel gewoon dicht bij haar zijn en dan met dat lichte gevoel in je hoofd waar je van gaat zingen. Met haar praten. Dat ik haar alles durf te vertellen wat ik denk. Maar het lijkt wel of je helemaal niks zelf mag bedenken in de wereld. Als ik nu verkering had met Isabel moest ik natuurlijk hand in hand met haar lopen en zeggen dat ik van haar hou en zoenen. Maar dat wil ik niet! Ik weet niet eens of ik van haar hou want ik weet niet wat dat is. Als je erbij moet zoenen hoeft het niet van mij. Misschien is het dat je altijd bij iemand wilt zijn, dat je geen stap meer bij elkaar vandaan zet. Zo was het bij mama en papa. Isabel heeft gewoon zo'n lief gezicht dat ik dicht bij haar wil zijn om het goed te kunnen bekijken. En om te kunnen horen wat ze zegt. Dat ze me gewone dingen vertelt. Over haar opa en haar oma. Weet ik het. Hoe het was op vakantie. En dat ik dan naast haar zit op een duin en dat we zand uit onze handen laten lopen. Of onder een afdakje in de regen. Dat ze lacht om wat ik zeg en ik lach om wat zij zegt. Maar ik denk niet dat Isabel de dingen wil die ik wil. Zij wil vast andere dingen, zoals alle meisjes. Die wil niet met een jongen als ik. Die vindt een jongen zoals ik saai. Ben ik ook. *Niet dus!* Zou ik haar dit bandje laten horen? *Wel dus!*

Ik schrok op van de stem van mijn vader: 'Gaan! Gaan!' Nog een minuut en zeven seconden. De bal kwam hoog naar me toe zeilen. Van Richard, geloof ik. Van rechtsachter in elk geval. Hun laatste man kwam op me af. Hij was zeker drie jaar ouder dan ik en twee

koppen groter, compleet met snor en bakkebaarden. Ik was dichterbij de plek waar de bal neer zou komen en ik sprintte erheen. Maar hoe kreeg ik de bal onder controle? Dan moest ik me omdraaien en hem op mijn borst vangen en dan had ik die gast al in mijn nek. Opeens wist ik wat ik moest doen. En ik wist dat het kon, het was me op de training een keer gelukt. Ik sprintte nog sneller, zodat de bal iets achter me neer zou komen. Alles ging zoals het moest. Toen de bal een halve meter boven de grond was, vlak bij mijn rechterbil, stak ik mijn been naar achteren en tikte de bal met buitenkant rechts in een perfect boogje over de tegenstander heen. Ik flitste langs hem, ving de bal op mijn wreef, tikte hem voor me uit en begon te rennen. Dat was allemaal in de middencirkel dus ik had nog een heel eind te gaan. Ik zag dat de keeper uit zijn doel kwam maar hij aarzelde. Dat betekende dat hun verdediger vlak achter me zat. Ik hoorde zijn schoenen in het gras. De keeper liep terug naar zijn doel, kwam weer naar voren en rende opeens op me af. Nu werd het lastig. Ik sprintte de zestien meter in. Wat nu? Links erlangs? Rechts? Stift?

Het duurt lang om dit te vertellen maar denken gaat een stuk sneller. Dus ik dacht het echt allemaal. Als ik alleen maar hoefde te denken aan wat er vandaag gebeurd is, en dat denken kwam op dit bandje, dan was ik al lang klaar. Dan lag ik te slapen. Nee, dan lag ik in mijn bed te woelen en aan papa te denken. Doodmoe maar geen zandkorrel slaap.

Die zombie van een laatste man loste mijn probleem op. Ik voelde dat hij mijn shirtje vastgreep. Heel even maar. Maar toch. Ik werd even uit mijn evenwicht gebracht, ik zweer het. Ik denk wel dat ik had kunnen blijven staan. Met moeite. Maar dan was de kans verkeken. Dus ik liet me vallen. Ik liep nog even struikelend door en liet me toen vallen. Als ik me niet had laten vallen was het ook een overtreding geweest dus het maakt niet uit. Alleen had de scheidsrechter het dan misschien niet gezien. Dus het maakt wel uit. Maar ik denk niet dat wat er daarna gebeurde, dat dat kwam omdat ik me liet vallen. Dat was ook gebeurd als ik gewoon gescoord had, linksom, rechtsom of met een stift, ik weet het zeker. Absoluut zeker. Dat wil ik even zeggen. Oké, dat heb ik gedaan. Ik liet me vallen, zou iedereen gedaan hebben. Ik ga me niet schuldig voelen, dat bedoel ik. Ik stortte ter aarde. Zo zou Felix het zeggen: Kos stortte ter aarde. Die woorden heb ik van hem. Ik stortte ter aarde en de scheidsrechter floot en wees naar de stip.

Toen ik opkeek zag ik mijn vader en Isabel naast het doel op en neer hossen. Ze zongen ‘We are the champions’ en bier spoot in het rond. Alle mensen kwamen aangerend, de kinderen renden over het veld heen om alles goed te kunnen zien. Richard stond achter me. Hij knikte. Tof van hem. Ik legde de bal op de stip. Toen ik weer rechtop stond, zag ik dat Isabel mij met haar mobieltje stond te filmen. Ik knipoogde naar haar. Als je geen held bent, moet je zorgen dat je er een wordt. Al

is het maar voor één iemand in de wereld. Ik knipoogde en op dat moment liet papa alles uit zijn handen vallen, hij greep naar zijn borst en sloeg voorover. Heel even kwam hij nog overeind. Dat gezicht, dat... Het was geen pijn, hij keek niet eens bang. Hij keek verbaasd. Toen zakte hij in elkaar. ‘Papa!’ riep ik. In een soort kramp van paniek punterde ik de bal naar het doel en daarna rende ik naar hem toe.

Kos zegt een hele poos niks. Volgens mij hoor ik water uit een kraan lopen en iemand die op een deur klopt. Of tegen een muur schopt.

Maar ik kon niet bij papa komen. Er klonk gejuich alsof het briefjes van duizend regende en iedereen rende het veld op en ze grepen me vast en ik sloeg om me heen maar dat hielp niks want ze tilden me op en droegen me weg en gooiden me omhoog en vingen me weer en ik kon niet zien hoe het met papa ging en ik schreeuwde dat ze me los moesten laten en neer moesten zetten maar ik piepte als een muis in de maag van een leeuw en ze droegen me steeds verder en verder weg van papa en ze zongen ‘We are the champions’ maar ik dacht alleen maar: papa gaat dood, papa gaat ook dood, papa ook. En iedereen die naar me keek lachte zich kapot omdat ze dachten dat ik huilde van geluk en ik huilde niet eens. Kossie! Kossie! Kossie! Toen hoorde ik de sirene van een ziekenauto en een halfuur later zat ik in een doodstille gang in het ziekenhuis.

Met een kampioensmedaille om m’n nek.